

Anna Katherine Green

Zlatý střevec
a další záhady
pro Violetu Strangeovou

Splendidum družstvo

Zlatý střevíc a další záhady pro Violetu Strangeovou

ANNA KATHARINE GREEN

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Zlatý střevíc a další záhady pro Violetu Strangeovou

Copyright © Anna Katharine Green, 1915

Cover © John Singer Sargent, 1906

Translation © Tereza Novotná, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-183-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-184-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-185-0 (PDF)

Podle amerického originálu *The Golden Slipper, and Other Problems for Violet Strange* by

Anna Katharine Green, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

ZLATÝ STŘEVÍC
KDE ZMIZELA DRUHÁ KULKA?
NEHMATATELNÁ STOPA
PŘÍZRAK Z JESKYNĚ
ZTRACENÁ ZÁVĚŤ
DŮM S HODINAMI
SLEPÝ DOKTOR A JEHO ŽENA
CHYBÍ: TŘINÁCTÁ STRÁNKA
VIOLETINO VLASTNÍ TAJEMSTVÍ

ZLATÝ STŘEVÍC

„Je tady! Tušil jsem, že přijde. Je to jedna z těch tří mladých dam, které vidíte v pravé lóži u proscénia.“

Takto oslovený pán – muž středního věku a člen těch nejexkluzivnějších klubů – otočil svou sklenici k určenému místu a poněkud udiveně opáčil: „Cože? To je ona? To jsou přece slečny Prattová a...“

„Slečna Violet Strangeová.“

„A to chcete říct, že...“

„Chci...“

„Takže tahle holka, jejíhož otce znám, jejíž majetek znám, kterou všude vidím, je vaše agentka; a – a ...“

„Žádná jména, prosím. Chcete vyřešit záhadu. Není to záležitost pro policii – tedy zatím, a tak přicházíte za mnou, a když se ptám na fakta, zjišťuji, že jde o ženy a jenom o ženy a že ty ženy jsou nejen mladé, ale do jedné patří k té nejvyšší společnosti. Je to snad mužská práce, přijít takové kombinaci na kloub? Ne. Sex proti sexu, a pokud možno mládí proti mládí. Naštěstí takovou osobu znám – dívku nadanou a mimořádně vhodnou pro tento účel. Proč využívá svého nadání tímto směrem? Proč, když má dost prostředků na to, aby hrála roli, která je pro ni jako úspěšnou debutantku přirozená a

souhlasí s tím, že se bude zabývat společenskými a jinými záhadami? Na to se musíte zeptat jí, ne mě. Stačí, když vám slíbím její pomoc, budete-li o ni stát. Tedy pokud ji dokážete zaujmout. Jinak pracovat nebude.“ Pan Driscoll znovu pozvedl svou sklenici. „Ale tváří se jako komediantka,“ úsečně poznamenal. „Je těžké spojit intelektuálnost s takovým svérázným výrazem. Jste si jistý její diskrétností?“

„Ano.“

„S kým tu je?“

„S Abnerem Pratem, jeho ženou a dcerami.“

„Je to člověk, který by své záležitosti svěřoval do rukou někoho jiného neuváženě?“

„Abner Pratt! Chcete snad říct, že je pro ni něčím víc než hostem jeho dcer?“

„Posuďte. Vidíte, jak jsou veselé. Včera měly velké potíže. A najednou jste svědkem oslavy.“

„A ona?“

„Copak nevidíte, jak ji zahrnují pozornostmi? Je příliš mladá na to, aby vzbudila takový zájem v rodině s nápadně nesympatickými lidmi z jiného důvodu než z vděčnosti.“

„Tomu se těžko věří. Ale jestli je pravda, co naznačujete, zajistěte mi okamžitě příležitost promluvit si s tím mladistvým zázrakem. Moje záležitost je vážná. Večeře, o níž jsem se zmínil, se koná za tři dny a...“

„Já vím. Uznávám, že to potřebujete, ale myslím, že bude lepší, když do lože pana Pratta vstoupíte bez mého zásahu. Užitečnost slečny Strangeové pro nás bude snížena v okamžiku, kdy se zjistí její spojení s námi.“

„Ach, tady je Ruthven! Odvede mě do lóže pana Pratta,“
poznámenal Driscoll, když opona druhého dějství spadla. „Nějaké
další návrhy, než půjdu?“

„Ano, a jeden důležitý. Až se budete uklánět, dotkněte se ji pravou
rukou levého ramene. Je to signál. Možná na něj zareaguje, ale
pokud ne, nenechte se odradit. Jednou z jejích zvláštností je
teoretická nechuť k práci. Jakmile ji však zaujme, nic ji nezadrží. To
je vše, kromě tohoto ... V žádném případě neprozrazujte její
tajemství. To je součást dohody, vzpomínáte si.“

Driscoll přikývl a odešel ze svého místa k Ruthvenově lóži. Když se
opona zvedla potřetí, bylo ho vidět, jak sedí se slečnami Prattovými
a jejich energickou mladou přítelkyní. Byl stále vdovec a táhlo mu na
padesát, takže jeho přítomnost nezůstala bez povšimnutí a mezi
některými přihlížejícími se rozhořela zvědavost, která z dvojice
krasavic je zodpovědná za tuto změnu v jeho známých zvycích.
Bohužel se mu nenaskytla žádná příležitost, aby to ukázal. Ostatní a
mladší muži ho následovali do lóže a viděli, jak si vynucuje přízeň
fascinující, ale nedůsledné slečny Strangeové, jejíž rychlou palbu řečí
sotva dokázal ocenit.

Vypadal snad nespokojeně? Ano, ale jen jeden člověk v opeře věděl
proč. Slečna Strangeová neprojevovala žádné pochopení ani soucit s
jeho posláním. Ačkoli mezi duety a trii vlídně rozmlouvala, nedala
mu příležitost vyjádřit svá přání, ačkoli je díky signálu, který jí dal,
očekával.

To sice odpovídalo její povaze, ale sotva se to hodilo k jeho názorům,
a protože byl mužem rozhodným, využil poutavé minuty na jevišti k
tomu, aby se k ní naklonil a pošeptal jí do ucha: „To je moje dcera,
pro kterou žádám vaše služby; je to tak krásná dívka jako žádná jiná.“

Vyslechněte mě. Určitě to zvládnete.“

Byla to drobná, štíhlá žena, jejíž přirozeně svérázný vzhled podtrhovala mimořádná prostota jejího oblečení. V řadě žen, které se mu zjevovaly před očima, se žádná jiná osobnost nemohla vyrovnat její podivnému neustále se měnícímu výrazu. Byla ztělesněním ženské nezávislosti. Běžnému pozorovateli se jevila jako svérázná bytost. Ale ne všem. Pro ty, kdo ji pozorovali – třeba když nádherně hrála hudba, v tu chvíli ústa tak odevzdaná smíchu nabývala křivek nejvzácnější citlivosti a v jejích zvláštních, matoucích rysech zářila vznešená ženská duše.

Driscoll si toho všiml, a proto s tajnou nadějí očekával její odpověď. Ta přišla ve formě otázky a až po chvíli, kdy se projevila nespokojenost nebo možná čirá nervozita.

„Co udělala?“

„Nic. Ale pomluvy jsou ve vzduchu a každým dnem mohou dozrát ve veřejné obvinění.“

„Obvinění z čeho?“ zeptala se téměř malicherným tónem.

„Z krádeže,“ zamumlal. „Ve velkém měřítku,“ zdůraznil, když se hudba rozléhala do všech koutů. „Jde o šperky.“

Odmlčel se a po chvíli řekl: „Neocenitelné. Vždycky je někdo vrátí. Lidé říkají, že já...“

„Aha!“ Ruce malé dámy se zklidnily – předtím se jí třepotaly po celém klíně. „Uvidíme se zítra ráno v domě mého otce,“ poznamenala vzápětí a plně se věnovala tomu, co se dělo na jevišti.

* * *

Asi tři dny poté otevřel pan Driscoll svůj dům na Hudsonu významným hostům. Netoužil po publicitě takové události ani po příležitosti, kterou by poskytla k rozšíření skandálu, jenž se tajně šířil proti jeho dceři. Ale velvyslanec a jeho žena byli cizinci a jakékoli vyhýbání se slíbené pohostinnosti by bylo jistě špatně pochopeno; a tak byl plán uskutečněn, i když s menší okázalostí, než se možná očekávalo.

Mezi méně významnými hosty, kteří byli většinou mladí a dobře obeznámení s domem a jeho pohostinností, byla jedna výjimečná postava, a to energická slečna Strangeová, která, ačkoli slečnu Driscollovou osobně neznala, byla obdařena takovými vlastnostmi, že ji vznešená mladá hostitelka přivítala se zjevnou vděčností. Způsob jejich prvního setkání byl zvláštní a přinejmenším pro jednu z nich velmi zajímavý. Slečna Strangeová přijela autem a byl jí ukázán pokoj, ale poté ji nikdo nedoprovodil po schodech dolů, a když se ocitla sama ve velkém sále, přirozeně se vydala směrem ke knihovně, jejíž dveře byly pootevřené. Než si všimla, že místnost je již obsazena, zatlačila do poloviny dveří. V důsledku toho se stala nečekanou pozorovatelkou krásného obrazu mládí a lásky.

Mladý muž a mladá žena stáli spolu v záři plápolajícího krbu. Nebylo slyšet ani slovo, ale v jejich tvářích, výmluvných vášní, zářilo něco tak hlubokého a opravdového, že náhodná vetřelkyně zaváhala na prahu a toužila si tento obraz uložit do mysli spolu s ostatními krásnými a tragickými vzpomínkami, které se jí tam teď rychle hromadily. Pak se stáhla a méně hlučným krokem se vrátila ke kapitánu Hollidayeovi, který ve vši pýše své vojenské hodnosti stál vedle Alicie, dokonalé dcery domu, jež, pokud byla ve stínu, jak mnozí šeptali, nosila ten stín jako některé ženy korunu.

Slečna Strangeová byla zasažena obdivem k této mladé dámě a obrátila k ní nejjasnější tvář své živé povahy, i když po celou dobu si říkala: “Víš, proč jsem tady? Nebo se na mě dívá jen jako na dalšího hosta, kterého jí vnutil bezohledný rodič?”

Na způsobu chování srdečné, ale vyrovnané mladé hostitelky nebylo nic znát. Slečna Strangeová od chvíle, kdy zachytila světlo citů v obou tvářích, myslela jen na jedno... Využila první příležitosti, která se jí naskytla, aby si prošla fakta, která jí sdělil pan Driscoll, a zjistila, zda je mezi nimi vše čisté, či mají oba nějaké tajnosti, což by bylo velmi škodlivé.

Slečna Driscollová a čtyři další mladé dámy jejího životního postavení se asi před dvěma lety sdružily do pětičlenné skupiny, které se říkalo The Inseparables. Společně obědvaly, jezdily na kole, navštěvovaly se. Jejich pouto bylo tak těsné a vzájemná závislost tak zřejmá, že se stalo zvykem zvat celou pěťici, kdykoli to velikost akce dovolovala. Ve skutečnosti nebylo zdaleka neobvyklé vidět je seskupené na recepcích nebo je spatřit jak procházejí uličkami kostelů či tanečním bludištěm na plesích nebo shromážděních. Nikdo se nad tím nepozastavoval, protože to byly hezké a přitažlivé dívky, dokud se nezačalo stávat, že shodou okolností po jejich odchodu chybí v šatně nebo na stolech, kde byly vystaveny svatební dary, nějaký cenný předmět. Nic nebylo v bezpečí, kam se hnuly, a přestože se časem každý předmět dostal zpět ke svému majiteli stejně záhadným způsobem jako jeho předchozí zmizení, skandál se rozrůstal a nakonec, ať už z dobrého či špatného důvodu, uvízl na osobě slečny Driscollové, která byla ze všech nejnápadnější, nejméně majetná a nejslušnější ve způsobech i řeči.

Pro další pochopení této nepříjemné záležitosti uvedu několik

příkladů. Tohle je jeden z nich: Právě probíhal divadelní večírek. Bylo jich dvanáct, z toho se na pěti z nich sešla celá nerozlučná skupinka The Inseparables.

V průběhu posledního dějství se jiné dámě – vlastně jejich gardedámě – ztratil kapesníček, téměř neocenitelný kousek krajky. Byla si jistá, že si ho vzala s sebou do lóže, a tak ho pečlivě hledala, ale bez nejmenšího úspěchu. Vzpomněla si na jistý šepot, který zaslechla, a všimla si, které z pěti dívek s ní byly v lóži. Byly to slečna Driscollová, slečna Hughsonová, slečna Yatesová a slečna Benediktová. Slečna Westová seděla ve vedlejší lóži.

O čtrnáct dní později se tento kapesník objevil znovu – a kde? Mezi polštáři žlutého saténového gauče v jejím vlastním obývacím pokoji. Neoddělitelná skupinka slečinek právě přišla na návštěvu a na pohovce seděly slečna Driscollová, slečna Hughsonová a slečna Benediktová.

Další případ jako by ještě naléhavěji ukazoval na již jmenovanou dámu. Slečna Yatesová měla koupit drahý dárek a celá pětice impozantních dívek se vydala k Tiffanymu. Byl před ně postaven tác s prsteny. Všechny si prohlížely a dychtivě osahávaly šperky, z níž si slečna Yatesová vzápětí vybrala prsten s jemně zasazeným smaragdem. Odváděla své přátele, když jí prodavač náhle zašeptal do ucha: „Jeden z těch prstenů mi chybí.“ Zděšená tak, že se to nedalo ani vyslovit, se otočila a prohlédla si tváře svých čtyř společnic, které na ni hleděly s nehybným klidem. Jedna z nich však byla bledší než obvykle a tato dáma (byla to slečna Driscollová) držela v ruce zchumlaný šátek a nenabídla se, že ho ukáže. Slečna Yatesová, jejíž otec před týdnem dokončil velký “obchod”, se otočila na prodejce. „Naúčtujte mi oba prsteny.“

A za tři týdny se jí uloupený prsten vrátil v krabičce s fiolkami bez přiloženého jména.

Třetí případ se stal nedávno a k uším pana Driscolla se dostal přímo od dámy, která ztrátu utrpěla. Byla to žena nekompromisní povahy, která považovala za svou povinnost sdělit tomuto pánovi následující skutečnosti: Právě opustila recepci v ateliéru a stála u obrubníku a čekala, až přijede taxík, když se k ní z druhé strany ulice vrhl malý chlapec – Arab – a strčil jí do ruky něco malého a tvrdého a bez dechu zvolal, když se vytrácel: „To je vaše, madam, upustila jste to.“ Udivená, protože si žádnou ztrátu neuvědomovala, pohlédla na svůj poklad a zjistila, že je to malý medailonek, který občas nosila na řetízku u pasu. Ale ten den, ani žádný jiný den po celé týdny, ho na sobě neměla. Pak si vzpomněla. Měsíc předtím ho měla na sobě na podobné recepci v tomtéž ateliéru. Stálo kolem ní několik mladých dívek, které ji obdivovaly – dobře si pamatovala, kdo to byl, samozřejmě Nerozlučné kamarádky, a aby se jim zalíbila, sundala medailonek z řetízku. Pak se něco stalo – něco, co zcela odvedlo její pozornost – a ona odešla domů bez medailonku; vlastně na něj zapomněla, a jeho ztrátu si připomněla až nyní. Vložila ho do tašky a spěšně se rozhlédla kolem sebe. Za jejími zády byl dav lidí; nic, co by se tam dalo rozeznat. Ale vpředu, na opačné straně ulice, stála klubovna a v jednom z jejích oken zahlédla osamělou postavu, která se dívala ven. Byl to otec slečny Driscollové. Dokázal si představit její závěr.

Marně popíral, že by o tom cokoli věděl. Vyprávěla mu další příběhy, které se k jejím uším donesly, o stejně záhadných krádežích, po nichž následovaly stejně zvláštní vratky jako v tomto případě, a zakončila je slovy: „Krade vaše dcera, lidé to začínají říkat.“

A slečna Strangeová, přemítající nad těmito případy, by byla řekla totéž, nebýt naprosto klidného chování slečny Driscollové a její naprosté odevzdanosti ke své lásce. Ty se zdály být neslučitelné s vinou; ty, ať už to vypadalo jakkoli, hlásaly nevinu – nevinu, kterou tu měla dokázat, kdyby jí štěstí přálo a šílenství skutečně vinné osoby.

Protože šílenství by to bylo a nic jiného. Jen blázen by na sebe upozorňoval opakovanými krádežemi, za použití nějakých starých triků při různých příležitostech.

A pokud by šlo o šílence – šílenství nezná zákony, připravila se na tuto eventualitu pod maskou dívčích úsměvů, které činilo zároveň potěšení i údiv jejího ostražitého a znepokojeného hostitele.

S výjimkou diamantů, které měla na sobě velvyslankyně, byl toho večera při večeři k vidění pouze jeden významný šperk. Byl velký a nádherně zdobil snědou šíji!

Slečna Strangeová nechtěla před cizinci vypadat jako chudá příbuzná a okrášlila se jedním vzácným šperkem ze svých rodinných památek. Šlo o filigránový přívěsek s mimořádnými safíry, který kdysi patřil Marii Antoinettě. Když jeho krása oslnila ženy a hostitel si uvědomil jeho hodnotu, nemohl se ubránit tomu, aby se znepokojeně nerozhlédl po místnosti. Úzkostlivě hledal nějaký důkaz toho, že je zde přítomna osoba, která s nadšením kouká na tento drahý šperk.

Jeho první pohled samozřejmě padl na Alicii, která seděla naproti němu na druhém konci stolu. Její oči však byly jinde a její úsměv patřil kapitánu Hollidayovi, a tak otcův pohled putoval dál a postupně si prohlížel tváře všech mladých dívek. Všechny si prohlížely slečnu Strangeovou a její šperky a tváře jedné z nich byly

zarudlé a tváře ostatních bledé, ale kdo mohl říct, zda strachem, nebo touhou. Zasažen předtuchou, ale vědom si své hostitelské povinnosti, zahnal zlé tušení a ani si nedovolil pochybovat o motivu či moudrosti takto nabízeného pokušení.

O dvě hodiny později byly všechny dívky v jedné místnosti. U nerozlučných bylo zvykem, že se před odchodem na odpočinek scházely na kus řeči, ale vždy o samotě a v pokoji jedné z nich. Dnes však byla noc plná novinek; Violet byla nejen v této společnosti, ale schůzka se dokonce konala v jejím pokoji. Její způsob jednání s dívkami byl ještě plodnější než její způsob jednání s muži. Mohly se jí smát, kritizovat ji, nebo jí dokonce s opovržením pomlouvat, ale nikdy ji nenechaly dlouho o samotě a nevynechaly žádnou příležitost, aby využily jejího neodolatelného tlachání.

Spokojenost s tím, že se dostala do tohoto okouzujícího kruhu, jí neubírala na pikantnosti a ze rtů jí padala jedna historka za druhou. Poté, co si všichni přítomní náležitě prohlédli její historický přívěsek a pohládili si ho, sundala si ho a s nedbalou jistotou, že je jeho majitelkou jej položila na konec prádelníku, který mimochodem vyčníval velmi blízko otevřeného okna.

„Chystáš se tam nechat svůj šperk?“ zašeptal jí do ucha hlas, když se v reakci na jeden z jejích výpadů ozval výbuch smíchu.

Otočila se a se simulací kulatého údivu se setkala s vážným pohledem slečny Hughsonové, zeptala se: „Co je na tom špatného?“ a pokračovala ve svém vyprávění s veškerou svou lehkovážností. Slečna Hughsonová zanechala protestů. Jak by mohla vysvětlit jeho důvody někomu, kdo zřejmě nebyl zasvěcen do skandálů spojených s jejich skupinkou.

Ano, nechala tam šperk, ale zamkla dveře, a to rychle, takže to

museli všichni slyšet, než se dostali do svých pokojů. Pak přešla k oknu, které se stejně jako všechna na této straně otvíralo na balkon táhnoucí se po celé délce domu. Byla si vědoma tohoto balkonu i toho, že chodba s pokoji, kde spaly jen mladé dámy, s ním byla propojena. Nebyla si však zcela jistá, zda se do této jediné chodby vešly všechny pokoje s nimi. Kdyby se některá z nich měla ubytovat jinde! (například slečna Driscollová). Ale ne! Úzkost, kterou projevovala o bezpečnost svého šperku, takovou domněnku vylučovala. Jejich hostitelka, pokud nikdo z ostatních, byla v dosahu tohoto pokoje a jeho otevřeného okna. Ale co ostatní? Možná by to napověděla světla. Dychtivě se malá intrikánka podívala ven a nechala svůj pohled putovat po celé délce balkonu. Jak se dívala, prošly jí dva samostatné paprsky světla, vzápětí další a po chvíli čekání i čtvrtý. Pátý se však neobjevil. To ji znepokojilo, ale ne vážně. Dvě z dívek mohly spát v jedné posteli.

Přitáhla se na dohled, dokončila přípravu na noc, pak s kimonem na sobě zvedla přívěsek a strčila ho do malé krabičky, kterou vzala z kufru. Zvláštní úsměv, který se velmi lišil od úsměvu, jež toho dne ukazovala všem přítomným, jí sarkasticky pozvedl rty, když pomalou a promyšlenou manipulací svých jemných prstů přemístila šperk v této malé schránce a pak ho po jednom rychlém zkoumavém pohledu vrátila na stejné místo na prádelníku, odkud ho vzala. "Jen kdyby to šílenství bylo dost velké!" ten úsměv jako by říkal. Věru, bylo v co doufat, ale šance je šance, a tak se tou myšlenkou utěšila. Slečna Strangeová zhasla světlo a s chvatným zvednutím stínítka, které předtím stáhla, se naposledy podívala na sledované místo. Jeho vzhled ji rozechvěl. Z luk v dálce se zvedala nízká mlha a její přízračnost pod měsícem probouzela v její vzrušené mysli